

EEN SPROOKJE OVER DE TOERMALIJN

Heel lang geleden, na de zondvloed, plaatste God de regenboog aan de hemel als een teken van hoop; een beeld voor de overwinning van het licht op de duisternis en een beeld voor de verbinding van de hemel en de aarde, het verbond tussen God en de mens.

Iedere keer als de regenboog aan de hemel verscheen keken de mensen vol ontzag naar de hemel en met moed en hoop ging men daarna weer aan het dagelijks werk.

Voor de elementenwezens was de regenboog een inspiratiebron voor hun werk. Planten en bomen groeiden na de vloed als nooit tevoren en bloemen en bloesems verschenen in alle kleuren van de regenboog.

Alleen de wezens die onder de aarde werkten in stenen en wortels hadden het moeilijk. Ze leefden in het duister terwijl ze ook verlangden naar het licht, warmte en kleuren.

Gestaag deden de dwergen hun werk. Ze verzorgden de wortels van planten en bomen, zodat deze konden groeien vanuit het donker naar het licht.

Maar de dwergen werden bedroefd en moedeloos doordat ze altijd maar in het donker moesten werken. Ze dachten, die water -, lucht - en vuurwezens hebben het maar goed in licht en lucht en warmte en de prachtige kleuren om hen heen. Op een dag was er een hevig onweer, het leek wel of er weer een zondvloed zou losbarsten. Mensen en natuurwezens hielden hun adem in. De aarde beefde, maar daarna brak de zon door en deze toverde een regenboog aan de hemel, mooier dan ooit tevoren. Een kleurige brug tussen hemel en aarde.

De dwergen onder de aarde waren hevig geschrokken van de bevingen in de aarde. Angstig wachtten ze in het duister af wat er verder zou gebeuren.

Toen geschiedde er een wonder. Het was alsof de kleuren van de regenboog in de aarde drongen. En ook de stralen van de zon drongen in de aarde, steeds dieper en dieper. Zoveel licht en zoveel kleuren hadden de aardewezens nog nooit gezien. Steeds dieper drongen de kleuren en de zonnestrallen in de aarde door. De dwergen moesten hun ogen sluiten voor deze oogverblindende gebeurtenis. Toen ze hun ogen weer durfden te openen keken ze vol verwondering om zich heen. In de duistere aarde flonkerden en schitterden overal om hen heen de prachtigste kleuren: rood, oranje, geel, groen, blauw, violet. Het leek wel of er bloemen bloeiden onder de aarde.

De dwergen juichten van blijdschap toen ze zagen dat veel stenen waren veranderd in flonkerende edelstenen: smaragden, robijnen, topazen en saffieren. Hun verbazing werd nog groter toen ze zagen dat de zonnestrallen in de aarde werden teruggekaatst. En deze stralen schoten dwars door het hardste gesteente. Toen de dwergen goed keken zagen ze dat in deze stralen alle kleuren van de regenboog te zien waren. Het waren de toermalijnen met hun betoverende kleurenspeel.

De dwergen vatten een grote liefde op voor de edelstenen en vooral voor de toermalijnen want nu hadden ze ook licht en kleuren onder de aarde.

De dwergen vertelden aan de mensen, die hen nog konden waarnemen, over de edelstenen en de toermalijn. Ze zeiden: 'de toermalijn laat zien hoe je door het meest verharde heen kunt breken, dat in het diepste duister kleuren kunnen ontstaan en dat je vanuit het duister naar het licht kunt groeien.

De dwergen wezen de mensen de weg naar de edelstenen en toermalijnen. En de mensen vatten evenals de dwergen een grote liefde op voor deze stenen.

Ze beleefden: net als de regenboog brengen de toermalijnen een boodschap: het licht is sterker dan de duisternis en het licht doet niet alleen bloemen en bloesems bloeien maar het brengt zelfs stenen tot bloei onder de aarde.

